

Jónás Tamás

A szerelem előkészületei

*Rend van. Végre kérdéstelenül.
Gyenge lüktetés a környék.
Mielőtt összesöpörnék
a színes őszt, minden kiderül.*

*Lehetne végre félni, csak úgy.
Mert fel fogsz majd tűnni, tudom.
Forróság a nyári utakon.
Vagy nehéz köd. Csak el ne aludj!*

*Néhány kedves, szerencsétlen
mondat vagy érzékeny mozdulat,
mint a szünet a zenében,*

*sorsoddá teheti sorsomat.
Elegáns, piros vágyunk retteg,
mint a megszorított szonettek*

az eltúlzott teljességtől.

Megszégyenülten

*Pedig még a villamoson is ügyelni szoktam rá,
hogy szépen tartsam a testem. Megválogatom
a szavaimat. Persze, elviselhetetlen vagyok a
részegségben. Fantáziálni nem szokásom, sok
álmomat, a titokban gondozó ölében töltve el az
éjszakát, gyengéden kiigazítom. Ha lehetséges
lett volna, én feltűnés nélkül élem végig mások
életét. Most gyötrődöm magammal, vágyaim
vádpadján kiáltozva tiltakozom, míg ki nem üríttem
tettem a termet, s akkor döbbenten elkezdek
ítélkezni. És ígéretetni kezdek az üres teremnek,
hogy talán végképp eltűnök, ha lenne oly kegyes,
hogy rám omlana. Földanya szól, hogy ehhez
még egy teremnek sincsen lehetősége és joga.*

Ha nem lenne Isten, vagy ha lenne boldogság

*A kismamák tokájából reggelente alma hullana.
Sós kiflit hozna, de a lépcsőn felfalná a jó édesapa.
A kalapos titokban drága parókákat adna-venne.
Hegyeket heccelne az orgazda-naplemente.
Lennének eladó, félig kész, húsból varrt hajók.
Mégfáradt pópák, mágusok árulnának ízes altatót.
Kilincs nélküli ajtókra vágna ablakot a vak.
Meghalni akarna mindenki minél hamarabb.*

*Lennének völgyek, táltosok és fényes patakok.
A mélyükben kereszttek, még mélyebben sok halott.
Az éjszakák szép töltényeit el-elsütné az ég.
S ha eltalálna valakit, míg vérzik, visitana a nép.
Egy félreeső központban guggolna valaki.
Motyogna, de ügyelne rá, lehessen hallani.
Csak egyre azt mondogatná, hogy boldogságos Isten.
Nem lenne ember egyedül, és soha se lenne ketten.*